

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

CU ACEST NUMĂR ÎNCHEEM ANUL 1905:

Tabla analitică și alfabetică pe materii și articole s'a pus în lucrare și va forma un volum de 9—10 coale tipar. Ea se va distribui numai abonaților ce se vor găsi la curent cu plata. Prețul acestei table de materii va fi de 5 lei.

S U M A R:

Clauza pedepsei cu moarte din convențiunile noastre de extrădare, de d-l Anibal Theodorescu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, s. II și Curtea de apel Iași, s. I: *Natalia Brudea cu soțul său, divorț*, cu o Observație de d-l D. Alexandresco;

Curtea de apel din Galați, secția II: *Anastase Petala cu G. Zafiratos*, cu o Observație;

Tribunalul Vaslui: *Moise Siegler și alții cu Frații Ilie și Leon Climis și alții*;

Judecătoria ocol. Tutova: *Gheorghe G. Vrabie cu Dumitru A. Scântee*;

Curtea de casație din Franța și Trib. civil din Gand; *Despre acțiunea pauliană și dreptul Creditorilor*, cu o Observație;

Informațiuni.

Clauza pedepsei cu moarte din convențiunile noastre de extrădare (1)

Există în dreptul internațional principiul—foarte cunoscut de altfel—că dreptul de suveranitate nu depășește hotarele politice ale Statului respectiv; consecința imediată a acestui principiu este că un Stat nu poate face acte, cari să constituie un amestec în afacerile interioare ale vecinului său, căci, pe de o parte, aceste acte ar face ca dreptul de suveranitate al Statului, despre care este vorba, să treacă peste limitele, ce-î sunt impuse prin însă-și natura sa, iar pe de alta, ca suveranitatea Statului dăunat, să sufere o încălcare, să fie restrânsă.

Acest principiu de ordine generală este observat ori de câte-ori Statele tratează de la egal la egal pentru regulamentul drepturilor lor reciproce, și ori-ce abatere de la el ni s'ar părea dacă nu imposibilă, dar foarte greu de admis. Totuși, asemeni abateri există, și despre una din acestea ne-am propus să vorbim astăzi.

(1) Redacțiunea nu împărtășește vederile autorului.

Sunt State, cari cunosc pedeapsa cu moarte, precum sunt altele, cari au desființat-o. Printre acestea din urmă se numără și România. Fără a ne opri asupra considerațiilor, cari au împins pe legiuitorul din 1866 să facă din principiul abolirei pedepsei cu moartea un principiu constituțional, și fără a discuta umanitarismul său rău înțeles, vom spune numai că preocupările constituantului nostru au urmărit pe plenipotențiarul român ori de câte-ori a fost vorba să încheie o convențiune de extrădare cu un Stat, care cunoștea pedeapsa cu moarte.

Ne explicăm. Când faptul, pentru care se cerea extrădarea individului, era pedepsit cu moartea în Statul străin, printr'o curioasă grijă de a respecta dispozițiunea Constituției, guvernul nostru a cerut, ca să i se dea toate asigurările, că această pedeapsă nu se va executa. În adevăr, convențiunea cu Italia, din 1880, zice în protocolul său final: «în cas de crime pedepsite cu pedeapsa cu moarte, extrădarea prevenitului său condamnatului va depinde de asigurarea dată prealabil pe cale diplomatică că numita pedeapsă nu va fi executată». Același lucru îl spun și convențiunile noastre cu Belgia, din 1880, și cu Austro-Ungaria, din 1901. Textul protocolului din convențiunea cu Anglia este încă și mai categoric: «guvernul român are absolută libertate de a refuza extrădarea ori-cărei persoane acuzată de o crimă pedepsită cu moartea».

Ori, din moment ce extrădarea unui individ a fost cerută în mod regulat și din moment ce acel individ a încetat,—după ce toate formalitățile cerute de dreptul nostru convențional au fost respectate,—de a mai avea vre-o legătură cu Statul, pe teritoriul căruia se refugiase, și a căzut sub jurisdicțiunea legilor sale naționale sau a legilor țării, unde a comis infracțiunea, nu mai are nici un sens preocuparea noastră, de ce va deveni dînsul sau de ceia ce i se va întâmpla. Legile ospitalității, cari sunt atât de mult observate în dreptul internațional public și cari ne impuneau să ne interesăm de persoana aceluia, care a căutat azil pe pământul nostru, nu au fost de loc violate, de oare-ce atunci, când s'a făcut extrădarea,

aû fost riguros observate toate condiþiunile prescise de convenþiune. Individul extrădat nu are sã se plângã de nimic.

Dar atunci pentru ce ne mai preocupã pe noi pedeapsa ce i se va da? Am voi oare sã facem sã se respecte constituþiunea, care aboleste pedeapsa cu moarte, pe un teritoriũ strãin, asupra cãreia ea nu poate avea nici o putere? Ar fi o pretenþiune exageratã, pentru-cã ar fi sã calcãm unul din cele mai elementare principii de drept internaþional. Pe de altã parte, prin acest amestec al nostru în aplicarea legilor unui Stat strãin, aducem o gravã atingere suveranitatẽi aceluï Stat, care nu mai poate comanda în toatã libertatea în marginele teritoriului ce-i aparþine și, sub acest raport, este de mirat cum s'aũ gãsit totuși State, cari sã nu ia în seamã urmarile acestui sistem și sã admitã clausa impusã de reprezentanþii noștri. Acestea pe tãrãmul dreptului.

În fapt, rezultatele sunt încã și mai curioase. Se întâmplã, cã toþii criminalii, pe cari-i așteaptã cu nerãbdare securea cãlãului sãu funia spunzuratã, se refugiazã, dacã pot, în România, cãci știũ cã la noi îi așteaptã una din urmãtoarele douã alternative: sãu Statul, care-i cere, se obligã sã schimbe pedeapsa cu moarte în închisoare pe viaþã—caz când condamnatul are perspectiva evadãrei sãu a graþierei—și atunci extrãdarea are loc, sãu acel Stat nu primește obligaþiunea de mai sus și atunci România refuzã pur și simplu extrãdarea, rãmânând ca individul sã fie judecat de tribunalele noastre. Cu modul acesta România ajunge locul de întâlnire al criminalilor internaþionali, cari gãsesc la noi o îndulcire a soartei lor; și acest sistem nu este—mi se pare—din cele mai fericite care sã ne ridice în ochii strãinãþei civilizate.

Sã admitem cã Statul strein ne asigurã cã nu va excuta pedeapsa cu moarte și cã noi, prin urmare, extrãdãm pe individul cerut. Rezultatul va fi cã acel Stat se va vedea nevoit sã facã o distincþiune fundamentalã între criminalii, cari aũ fugit de pe teritoriul sãu și s'aũ adãpostit pe pãmântul românesc, și criminalii cari aũ rãmas pe loc. Pentru cei dintãii pedeapsa va fi alta de cît aceea arãtatã de legea respectivã, pe când cei de al doilea vor fi executaþi. Oare nu este aceasta o înfrãngere a principiului cã toþii cetãþenii unui Stat sunt egali înaintea legii? Dar ce fel de egalitate mai poate fi atunci, când pentru unii legea se aplicã iar pentru alþii nu?

Condusã de asemeni consideraþiuni, Franþia a refuzat sã intre în tratative cu noi, atunci, când a fost vorba de o convenþiune de extrãdare și și când delegatul nostru a declarat cã nu renunþã la sistemul urmat pãnã atunci; cu alte cuvinte,

cã nu renunþã la dreptul ce România își arogã de a se amesteca în administrarea justiþiei și aplicarea legilor din cele-l'alte State. Este o vãditã manifestare a pretenþiunii ce avem, de a încãlea dreptul de suveranitate strãinã.

Credem cã este timpul de a se renunþa la un sistem, care nu se poate ține pe picioare în faþa unui examen serios, cãci este mai juridic și mai bine ca importanta chestiune a extrãdãrei sã fie regulatã prin convenþiuni speciale, de cât ca ea sã fie lãsatã, din cauza unor vederi nu prea largi, la bunul plac al curteniei internaþionale.

Anibal Teodorescu

Doctor în drept

JURISPRUDENÞA

INALTA CURTE DE CASAÞIE ȘI JUSTITIE, Secþiunea II

Audienþa de la 1 Noembrie 1905

Președenþia D-lui N. MANDREA, Președinte

Natalia Brudea cu soșul sãu

Divorț.—Cerere reconvenþionalã fãcutã de soșul pãrãt pentru prima oarã în apel.—Cerere nouã.—Inadmisibilitate.—(Art 327 Pr. civilã).

În materie de divorț, nu se poate face pentru prima oarã, înaintea Curþei de apel, o cerere reconvenþionalã de cãtre soșul pãrãt; cãci prin aceasta nu numai cã s'ar viola art. 327 din Pr. civilã, dupã care nici-o cerere nouã nu se poate face în apel, dar încã s'ar eluda principiul celor douã grade de jurisdicþie.

Decisiunea 396/905.—Respins, dupã divergenþã, recursul fãcut de Natalia Brudea în contra deciziunii Curþei de apel din Iași, secþia I cu No. 160 din 1904, datã în procesul cu soșul sãu T. Brudea.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat I. Tanoviceanu, în dezvoltarea motivului de casare, rãmas în divergenþã.

Pe d. avocat P. Borș, în combaterile sale.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 327 proc. civ. Curtea de apel din Iași a respins cererea pe care am fãcut-o ca divorțul sã fie pronunþat în favoarea mea. Aceastã cerere reconvenþionalã a fost respinsã, sub cuvint cã s'ar rãpi soșului meu beneficiul a douã instanþe.

«Procedând astfel, onor. Curte a violat dispoziþiunile art. 327 proc. civilã, care prevede în partea sa finalã cã se poate face în apel o cerere nouã, intru-cât ea servește ca mijloc de apãrare la cererea principalã».

Având în vedere decizia supusã recursului, din care se constatã cã pãrãtul T. Brudea, cerend desfacerea cãsãtoriei dintre dãnsul și recurenta Natalia Brudea, tribunalul, prin sentinþa No. 98, din 1903, gãsind întemeiate motivele invocate de soș. a admis cererea de despãrþenie; cã, în contra acestei sentinþe, soșia a fãcut apel și a cerut atãt prin petiþia de apel, cât și în instanþã, ca Curtea sã respingã acþiunea introdusã de sot, și dupã ce va constata cã traiul conjugal a devenit imposibil din cauza soșului, sã pronunþe desfacerea cãsãtoriei și în favoarea ei;

Cã, Curtea de apel a respins o asemenea cerere, pe temeiul art. 327 proc. civilã, considerând-o ca o cerere

nouă, care, conform aceluși articol, nu poate fi făcută pentru prima oară în apel;

Considerând că art. 327 proc. civilă prevede că, în apel, nu se va face nici o cerere nouă, care nu s'a făcut la întâia instanță, afară numai de compensație sau cereri care servesc ca mijloace de apărare la acțiunea principală;

Considerând că este constatat că cererea soției, de a se pronunța desfacerea căsătoriei în favoarea ei, nu a fost făcută la întâia instanță și nici nu este o cerere de compensație, astfel că pentru a se putea face pentru prima oară în apel, rămâne să se cerceteze dacă nu cumva servește ca mijloc de apărare la acțiunea de divorț intentată de soț;

Considerând că sensul gramatical al cuvintelor: «mijlocul de apărare» întrebuintate de legiuitor în art. 327 proc. civilă, nu este altul decât apărarea prin care o parte tinde la respingerea sau reducerea acțiunii intentate în contra sa de către cea-l'altă parte, și din nici o altă dispozițiune a legii nu rezultă că intenția legiuitorului a fost a da altă semnificație acestor cuvinte;

Că, așa fiind, cererea ce face un soț în instanța de apel nu numai de a respinge acțiunea de divorț admisă de prima instanță în favoarea celui-lalt soț, dar și de a se pronunța desfacerea căsătoriei în favoarea sa, nu constituie un mijloc de apărare la acțiunea îndreptată în contra sa, de oare-ce printr'ênsa nu se tinde numai la nimicirea acelei acțiuni, ci se face o acțiune principală de divorț;

Considerând că o atare cerere nu numai că ar fi oprită de termenii art. 327 proc. civilă, dar ar fi contrarie regulii generale a celor două grade de jurisdicție, regulă de la care pentru a ne abate trebuie o dispoziție formală a legii, ceea-ce în specie nu există;

Că, prin urmare, cererea recurentei nu putea să fie făcută pentru prima oară la Curtea de apel, conform art. 327 proc. civilă;

Că Curtea din Iași, hotărînd astfel, a făcut o bună aplicare a acelei dispozițiuni de lege; astfel că motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 23 Noembrie 1904

Președenția D-lui I. TH. BURADA, Prim-Președinte

Natalia Brudea cu soțul p. divorț

Decisia No. 156

Divorț. — Cerere reconvențională făcută în apel. — Cerere nouă. — Inadmisibilitate. — (Art. 327 Pr. civ.).

In materie de divorț, cererea reconvențională emanată de la soțul pârît, nefiind un mijloc de apărare, ci o cerere nouă în sensul art. 327 Pr. civ., nu poate fi introdusă pentru prima oară în apel, ci trebuie făcută la prima instanță.

S'a'au ascultat din partea soției d-na Brudea, d-nii avocați P. Sadovianu și G. Nicolescu, iar din partea soțului Teodor Brudea, d-nii avocați V. Sculy-Logotetides și G. Longinescu.

Curtea deliberând,

Având în vedere că soția, prin petiția introductivă a apelului, precum și în instanță, cere ca Curtea respingând acțiunea introdusă de soț, să constate că traiul conjugal a devenit imposibil din cauza soțului și, deci, să se pronunțe desfacerea căsătoriei după cererea soției și în favoarea sa;

Considerând că o asemenea cerere din partea soției nu a fost făcută la prima instanță; că ea constituie o cerere nouă, care nu poate fi făcută pentru prima oară în apel, conform art. 327 Pr. civ.; că o asemenea cerere nu poate fi considerată ca un mijloc de apărare din partea soției pârâte, întru-cât prin ea se tinde nu numai la respingerea acțiunii introduse de soț, ci și la

admiterea unei cereri, unei acțiuni ce n'a fost făcută la întâia instanță, spre a se pronunța desfacerea căsătoriei în favoarea soției; așa că este o cerere nouă în apel, care nu poate fi admisă, față cu dispozițiile art. 327 Pr. civilă;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

(ss) I. Th. Burada, Eug. Donici, D. Sofian, Th. Crivăț, Em. Cernătescu.

Observație. — La 12 Februarie 1903, Curtea din Galați, presidată atunci de d-l G. C. Șisman, a pronunțat o decizie foarte juridică, prin care se pune cu drept cuvînt în principiu că, în materie de despărțenie, nu se poate face pentru prima oară, înaintea Curței de apel, o cerere reconvențională, de către soțul pârît; căci dacă s'ar declara de admisibilă o asemenea cerere în apel, s'ar eluda principiul celor două grade de jurisdicție (1).

Această decizie a fost însă casată la 3 Noembrie 1903, în urma unei divergenței și a unei pleddări strălucite din partea recurentului, reprezentat prin eruditul nostru amic și coleg de la Universitatea din București, d-l I. Tanoviceanu (2).

Publicând aceste decizii în coloanele acestui ziar, am criticat atunci soluția dată de Curtea supremă, și am arătat motivele puternice ce ne au determinat a nu o admite.

Punând în fața acestei decizii a Inaltei Curți, o altă decizie a sa din 19 Maiu 1893, care se pronunțase în sens contrar (3), arătam superioritatea deciziei celei dintâi asupra celei de a doua, exprimându-ne în termenii următori:

«Avem convingerea fermă că jurisprudența actuală a Curței de casație nu va triumfa înaintea Curței din Iași, unde afacerea a fost trimeasă (4), și că însăși Inalta Curte se va grăbi a o renega cât de curând, după cum s'a întâmplat în cauza cu Sița Leontopol și Eurodiada Ionescu. Această

(1) Veți *Curierul Judiciar* din 1903, No. 81, p. 692.

(2) Veți *Curierul Judiciar*, loco cit., p. 691.

(3) Veți *Curierul Judiciar* din 1893, No. 58; *Dreptul* din același an. No. 46 și Bulet. Cas., s. II-a, din 1893, p. 515. Considerentele acestei decizii sunt reproduse în observația noastră, publicată în *Curierul Judiciar* din 1903 No. 81 p. 693, 694. Veți și o altă observație ce am publicat asupra unei sentințe a trib. Putna, în *Curierul Judiciar* din 19 2 No. 3, p. 32 D-l Neagu (l. p. 457. No. 15 urm.) se mărginește. ca de obicei a semnala chestiunea fără însă a-și da părerea. Aceasta este foarte regretabil. Mai nici-odată nu putem să știm părerea acestui autor asupra dificultăților ce presintă dreptul nostru. Aceasta ni se întâmplă câte odată și nouă, însă foarte rar. Mai tot-de-auna luam taurul de coarne (ierse ne-se expresia) și ne dam părerea. O carte de drept nu trebuie să se mărginească a arăta diferitele păreri ce s'au ivit în doctrină și în jurisprudență, ci trebuie să cuprindă și nota personală a autorului. Altfel ea este insuficientă.

(4) Părțile înpăcându-se în apel Curtea din Iași n'a mai avut a se pronunța asupra chestiunii. Ea a avut însă ocazia de a se pronunța asupra ei într'o altă afacere asupra căreia a intervenit decizia de respingere a Curței de casație ce publicăm astăzi. Veți și decizia Curței din Iași publicată tot în acest număr și pagină.

schimbare la față, o putem preface de pe acum, fără a avea pretenția de a fi prooroc.

Ei bine, cele ce prevedeam la finele anului 1903, s'au realizat la finele anului mântuirii 1905.

În această observație mai diceam încă: «Decisia din 1893 este cu mult superioară acelei din 1903, care nesocotește adevăratele principii. În ultima sa decizie din 1903, Inalta Curte uită că cererea reconvențională este o adevărată acțiune care, ca atare, trebuie să parcurgă ambele grade de jurisdicție. Ea uită că, la noi, cererea reconvențională nu se introduce prin simple concluzii (*par voie de conclusions*), ca în Franța. Ea uită că, în legea noastră, nu există art. 248 § 4 din codul francez, adaos prin legea din 18 Aprilie 1886, pe care autorii francezi îl critică cu drept cuvânt⁽⁵⁾. Ea uită decizia sa anterioară din 1893, etc.».

Distinsul nostru coleg de la București, d-l I. Tanoviceanu, care susținuse recursul și dobândise câștig de cauză prin decizia de la 1903, reproducând aceste rînduri din observația noastră, dice: «cam multe lucruri uită Inalta Curte, după învățatul meu prieten și coleg»⁽⁶⁾. Și d-sa își termină eruditul său articol prin următoarea observație:

«Am avut fericirea să contribuesc la schimbarea jurisprudenței Curței noastre de casație; numai atunci însă bucuria mea va fi complectă când, după cea mai înaltă instanță judecătorească, voi avea fericirea să conving și pe cea mai înaltă autoritate de doctrină, în materie de drept civil în țara noastră»⁽⁷⁾.

Autoritatea colegului nostru este necontestată în materie de procedură civilă. Cu toate-acestea, trebuie să mărturisim că savantul său studiu nu a avut darul de a ne convinge; căci, după o matură reflexie, revenind mai pe larg asupra acestei chestiuni, în ediția II-a a Comentariilor noastre de drept civil care, dacă D-zeu ne va ajuta, în curînd va vedea lumina zilei, tot așa am vădit-o, așa cum o vădusem acum două-șeci de ani, când am examinat-o pentru prima oară.

Și, trebuie s'o spunem, bucuria noastră este neșpusă când vedem că, după o rătăcire momentană, Curtea de casație s'a reîntors la adevăratele principii.

Nu știm dacă ultima decizie a Curței supreme, pe care o publicăm astăzi, a convins pe ilustrul nostru contradictor. În ori-ce caz, ea l'a învins, căci tot d-sa a pledat și în al doilea proces, în care Inalta Curte a părăsit jurisprudența sa din 1903, reîntorcându-se la cea din 1893.

Evoluția jurisprudenței este adesea-orî un bine,

⁽⁵⁾ Cpr. Vraye et Gode, *Divorce*, I, 391.

⁽⁶⁾ Vezi *Curierul Judiciar* din 1904, No. 9, p. 73, coloana 2.

⁽⁷⁾ *Curierul Judiciar* din 1904, *loco cit.*, p. 78.

mai cu seamă într'o legislație ca a noastră, în care de multe ori textele se deosebesc de legislația străină ce am imitat; însă numai atunci ea aduce foloasele așteptate când este conformă adevăratelor principii de drept. Or, credem din toată convingerea noastră, că ultima decizie a Curței de casație, ce publicăm astăzi, consacră adevărata soluție în materia ce ne preocupă.

Jurisprudența se schimbă și în alte țări mai bătrâne și mai experimente de cât a noastră, însă poate nu atât de des. Se întâmplă adesea-orî că și doctrina, de la o ediție la alta, și câte-odată în aceeași ediție și chiar în același volum, să-și părăsească vechile sale opinii. Aceasta este firesc lucru, pentru-că cu toții, și doctrină și jurisprudență, căutăm adevărul.

Curtea de casație, fiind și ea supusă greșărilor, poate une-orî să-și schimbe jurisprudența; însă ar fi de dorit ca variațiunile sale să se întâmple cât se poate de rar și după o adâncă și matură reflexie. Numai ast-fel ea își va îndeplini înalta sa misiune de a face ca legea să fie respectată și strict aplicată în toate unghiurile țării.

D. Alexandresco

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Sec. II

Audiența de la 6 Octombrie 1905

Președenția D-lui G. TANOVICANU, Președinte

Anastase Petala cu G. Zafiratos

Acțiune pauliană.—Art. 975 cod civil.—Condiție de admisibilitate.

Simulațiune—Dovedire.—Proba testimonială.—Creditorii erezilor rezervării ai autorului simulației.—Admisibilitate.

Sustracțiunea contra-înscrisului.—Cas de forță majoră.—Art. 1198 C civ.—Proba testimonială.—Admisibilitate.

1. Pentru a fi loc la exercițiul acțiunii pauliane, trebuie, conform art. 975 cod civil, ca actul ce se atacă ca fraudulos să emane de la debitorul acelaia ce exercită acțiunea.

În principiu, moștenitorii părților contractante nu pot să dovedească, prin martori sau presupțiuni, simulația unui act emanat de la autorul lor.

Această regulă se aplică, de asemenea, și creditorilor moștenitorilor, întru-cât ei, reprezentând pe debitorul lor, nu pot avea drepturi mai întinse de cât dînsul.

2. Moștenitorii, și prin urmare și creditorii lor, numai atunci sunt considerați ca terții persoane, și prin urmare pot invoca proba cu martori sau presupțiuni, când ei sunt rezervatari și actul simulat, făcut de autorul lor, le atinge rezerva; pentru-că, în asemenea caz, ei sunt terții persoane față de autorul lor, care a făcut actul si-

mulat, intru-cât dețin de la lege dreptul lor propriu contra acestui autor.

3. Creditorii moștenitorilor pot usa de proba testimonială, atunci mai cu seamă când simulațiunea s'a practicat de autorul debitorului lor, în scop de a ascunde o parte din avere, sustrăgând-o de la urmărirea eventuală a creditorilor moștenitorului, pentru-că simulațiunea fiind făcută, în cazul acesta, în contra creditorilor, dinșii se găsește în imposibilitate de a avea probă scrisă.

Creditorii pot să probeze cu martori faptul material că a existat în mâna debitorului lor un contra-înscris, care a fost sustras; în adevăr această sustracțiune, constituind un cas de perdere a titlului prin o cauză de forță majoră, intră în prevederile art. 1198 al. ultim cod. civil, care permite proba cu martori în asemenea împrejurări.

S'a ascultat din partea apelantului d-l G. V. Benișache, iar din partea intimatului d-nii V. Macri și Dionisie Popescu;

Curtea,

Asupra cererii formulate de apelant de a'și se admite proba cu martori, spre a dovedi simulațiunea actului de vindere-cumpărare, autentificat de Trib. Covurlui la No. 384, din 18 Februarie 1900, și transcris la No. 169/900, intervenit între Andrei Zafiratos, acum defunct, și George Zafiratos, prin care primul vinde acestuia din urmă trei imobile din Galați;

Considerând că apelantul, pentru a obține încuviințarea probei testimoniale, în dovedirea simulațiunei actului de vânzare menționat mai sus, se întemeiază:

1) Pe dispozițiunile art. 975 comb. cu 966 și 1718 din C. civil, susținând că, în calitate de creditor al lui Eracli Zafiratos, fiul lui Andrei Zafiratos, poate în numele său personal, să invoace și să dovedească cu martori și presumpțiunii că actul de vânzare prin care numitul Andrei Zafiratos zice că vinde cele trei imobile către G. Zafiratos este simulat, făcut numai în scopul ca această avere, care după încetarea din viață a lui Andrei Zafiratos, ar trece ca moștenire la fiul său Eracli Zafiratos, să nu poată fi urmărită de creditorii acestuia, între care e și dînsul, apelantul A. Petala;

2) Pe dispozițiunile art. 974 din C. civil, susținând că, în calitate de creditor a lui Eracli Zafiratos, poate exercita drepturile acestuia, atât ca erede pur și simplu al lui Andrei Zafiratos, prin urmare, ca reprezentant al drepturilor și obligațiunilor defunctului, cât și ca erede rezervatar; că, în primul caz, apelantul se face forte a dovedi prin martori că a existat un contra-înscris, prin care se spunea că actul e simulat, însă a fost sustras de la Eracli Zafiratos de către părintul George Zafiratos; iar în al doilea caz, că proba cu martori în dovedirea simulațiunei este admisibilă intru cât s'a atacat rezerva;

In ce privește primul punct :

Considerând că apelantul nu se poate baza pe art. 975 C. civil spre a exercita acțiunea în simulație, în numele său propriu, pentru simplul motiv că dînsul nu e creditorul lui Andrei Zafiratos, care a făcut actul de vânzare către George Zafiratos; că, în adevăr, menționatul art. spune clar, că ei—creditorii—pot asemenea, în numele lor personal, să atace actele viclene, făcute de debitor în prejudiciul drepturilor lor; Or, în specie, nici apelantul nu pretinde că Andrei Zafiratos e debitorul său, așa că din acest punct de vedere însăși acțiunea

apelantului, făcută în temeiul art. 975, ne fiind admisibilă în principiu, urmează că proba cu martori invocată în dovedirea simulațiunei sus zisului act de vânzare este fără utilitate în acest prim caz;

In ce privește al doilea punct :

Considerând că, după cum s'a arătat mai sus, apelantul își întemeiază, în al doilea loc, acțiunea sa pe dispozițiunile art. 974 C. civ., adică exercitând drepturile și acțiunile debitorului său Eracli Zafiratos, atât în calitate de erede pur și simplu, reprezentând drepturile defunctului Andrei Zafiratos, cât și ca erede rezervatar;

Considerând că, în principiu, actele autentice sau acelea sub-semnătură privată au tot efectul între părți despre drepturile și obligațiunile ce constată, și în afară de excepțiunile anume prevăzute de lege, ele nu pot fi admise să dovedească simulațiunea unor atari acte prin martori sau presumpțiuni, pentru-că nu pot să-și impute de cât lor că n'au luat un contra-înscris în momentul facerii actului;

Considerând că moștenitorii, în general, nu sunt terții, pentru-că au fost reprezentați în act de către părțile contractante și dacă acestea, într'un anumit caz—cum de ex. când e vorba de stabilii simulațiunea unui act—nu pot invoca proba cu martori sau presumpțiunile, evident că nici moștenitorii nu pot avea un asemenea drept;

Că, din acest punct de vedere, în specie, apelantul Anastase Petala, exercitând drepturile debitorului său Eracli Zafiratos, de erede al defunctului Andrei Zafiratos, după cum acesta n'ar fi putut proba prin martori simulațiunea actului de vânzare făcut către G. Zafiratos, tot asemenea nu poate face acest lucru nici eredele său Eracli Zafiratos, deci nici A. Petala;

Considerând însă că apelantul susține că relativ la actul de vânzare, a cărui anulare cere, a existat un contra-înscris prin care se declară simulat acest act de vânzare; că acel contra-înscris ar fi fost sustras de la Eracli Zafiratos de către părintul G. Zafiratos și pentru a dovedi aceasta invoacă proba cu martori;

Considerând că, în sprijinul cererii sale, apelantul are un text precis de lege, anume art. 1198 al. ultim din C. civil; că, după acest articol, regula stabilită prin art. 1191 acelaș cod, care nu admite dovada cu martori în contra sau peste ceea ce cuprinde actul, nici despre ceea ce s'ar pretinde că s'ar fi zis înainte, la timpul său în urma confecțiunei actului, nu-și are aplicațiune în cazul când partea a pierdut titlul, ce-și servea de dovadă scrisă, din o cauză de forță majoră neprevăzută;

Considerând, cu privire la cazul de față, că faptul invocat de apelant cum că contra-înscrisul, care dovedea simulațiunea actului de vânzare intervenit între Andrei Zafiratos și G. Zafiratos a fost sustras de la Eracli Zafiratos, constituie fără îndoială un caz de pierdere a titlului prin o cauză de forță majoră; și deci, potrivit art. 1198 C. civ. aliniatul final, proba cu martori este admisibilă atât pentru stabilirea sustracțiunei actului (contra-înscrisului) cât și a conținutului lui;

Considerând, mai departe, că în afară de aceasta, apelantul, bazat tot pe art. 974 C. civ., mai poate dovedi, invocând calitatea de erede rezervatar a debitorului său, că actul de vânzare în chestiune este simulat și că în realitate sub acest act se ascunde o liberalitate făcută de Andrei Zafiratos lui G. Zafiratos, în scopul de a lipsi pe fiul său de dreptul de rezervă;

Considerând că, în adevăr, dacă, după cum s'a arătat mai sus, moștenitorii în general nu sunt terții, pentru-că au fost reprezentați în act de către părțile contractante, situațiunea lor se schimbă însă când cer să dovedească că un act simulat de autorul lor este o liberalitate ascunsă, în scopul de a o sustrage reducțiunei; căci, în acest caz, ei nu reclamă ca reprezentanți ai defunctului, ci în virtutea unui drept propriu, pe care l'țin direct de la lege, și în acest sens sunt ter-

ții; că, pe de altă parte, ei au fost și în imposibilitate de a-și procura o probă scrisă, de oare-ce simulațiunea s'a practicat tocmai în contră lor, spre a'î lipsi de dreptul de rezervă; că, prin urmare, în specie, apelantul exercitând acțiunea lui Eracli Zafiratos ca erede rezervatar, este primit a dovedi prin tot felul de probe, deci și cu martori, simulațiunea actului de vânzare făcut de Andrei Zafiratos în scopul de a lipsi pe fiul său Eracli Zafiratos de dreptul de rezervă;

Pentru aceste motive, Curtea, găsinad admisibilă, în principiu, acțiunea apelantului numai întru cât e exercitată în temeiul art. 974 din C. civ., admite proba cu martori, etc.

(ss) G. Tanoviceanu, D. G. Tazlănuanu, N. Dumitrescu, Titus Istrate.

Grefier (s) Baltăgescu

Observație. — Punctele hotărâte prin decizia Curței din Galați ce publicăm astăzi, sunt elementare. Este, în adevăr, de principiu că nu numai părțile contractante, dar și moștenitorii lor pot exercita acțiunea în simulație; însă moștenitorii nefiind terți persoane, nu pot avea mai multe drepturi de cât autorul lor, și deci, nu pot invoca marturi sau presupțiuni, de cât atunci când ar exista un început de dovadă scrisă. (C. Galați, București și Cas. rom., *Dreptul* din 1892, No. 83 și din 1893, No. 75; *Dreptul* din 1891, No. 17; *Curierul Judiciar* din 1902, No. 20. Vezi și D. Alexandresco, t. V, p. 378, 379 și t. VII, pag. 157 și 285.—*Contră*: Trib. Putna și Gorj, *Dreptul* din 1892, No. 42 și din 1891, No. 67).

Pentru ca moștenitorul să poată fi considerat ca o a treia persoană și să poată invoca presupțiuni și marturi, fără nici un început de probă scrisă, trebuie ca el să fie rezervatar și acțiunea sa să tindă la complinirea rezervei sale, pe care actul atacat ar fi atins-o. (Vezi C. Galați și Iași, *Dreptul* din 1892, No. 83 și din 1881, No. 4; C. București, *Dreptul* din 1896, No. 79; C. Galați, *Curierul Judiciar* din 1902, No. 20; D. Alexandresco, t. V, p. 279, text și nota 2; Laurent, XII, 328).

Cât pentru creditorii aceluia care a făcut actul simulat, ei fiind în imposibilitate de a-și procura un contra-inscris, au necontestat proba testimonială și presupțiunile la îndămână spre a dărima actele simulate făcute de debitorul lor. (Vezi D. Alexandresco, t. V, p. 274 și 275, text și nota 1, precum și numeroasele autorități citate acolo).

Nu mai atunci creditorii n'ar fi considerați ca terți persoane, când simulația ar fi emanat de la autorul debitorului lor, și ei n'ar ataca actul în numele lor propriu, ci în baza art. 974, adică în numele debitorului lor. În asemenea caz, ei n'ar putea de sigur să aibă mai multe drepturi de cât însuși debitorul lor, pe care ei îl reprezintă. (Vezi în această din urmă privință, C. Galați și observ. Directorului nostru, D-l D. Alexandresco, publicată în *Curierul Judiciar* din 1902, No. 20).

(N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VASLUI

Audiența de la 5 Noembrie 1905

Președenția D-lui D. VOLANSCHI, Judecător de ședință
Moise Siegler și alții cu Frații Ilie și Leon Climis și alții
Sentința civilă No. 332

* Creditorii ipotecari.—Dacă dânsii au vre un drept de preferință asupra veniturilor imobilului ipotecat.—Modul cum pot dobândi un asemenea drept, și formalitățile ce au a îndeplini în acest scop.

Sechestrarea veniturilor.—Cesiunea lor.—Transcrierea sechestrării veniturilor, anterior cesiunei acelor venituri.—Dacă cesiunea poate fi opozabilă creditorului sechestrant.

Cesiune de venituri pe termen mai lung de două ani.—Transcrierea lor, pentru a fi opozabilă celor ce au vre un drept asupra imobilului.—Veniturile unui imobil ce au fost sechestrate.—Modul cum ele au a fi distribuite între creditorii.—(Art. 490, 491, 722 și 723 Pr. civ.).

1. După dispozițiile codului civil, proprietarul unui fond ipotecat poate percepe arenzile acestui fond, care face obiectul unei creanțe a lui personal și nu pot fi considerate ca accesoriile materiale a le imobilului; că creditorii ipotecari, nu au asupra veniturilor drept de preferință, ci un asemenea drept îl pot dobândi prin urmărirea veniturilor imobilului, în virtutea principiului înscris în art. 490 al. 2 Pr. civilă, după care creditorii cu dreptul de preferință, se vor plăti potrivit dreptului și rangului lor; că veniturile urmărite, sunt considerate ca imobilizate, conferind creditorilor urmăritori un drept real imobiliar, care se conservă prin transcrierea efectuată conf. art. 484 Pr. civ.; că în fine, de la data acestei transcrieri, sunt nule de drept ori ce închirieri sau arendări făcute de datornic, și ori ce plăți de chirie sau de arenză se vor primi de dânsul în urma transcrierii.

Prin urmare, din toate acestea rezultă că ordinul tribunalului pentru sechestrarea venitului unui imobil, fiind transcris anterior transcrierii cesiunei arenzilor aceluiași imobil de către debitor, o asemenea cesiune nu poate fi opusă creditorului sechestrant care a imobilizat veniturile imobilului prin transcrierea ordinului de sechestr.

2. Conform principiului stabilit de art. 722 al. 9 și 723 Pr. civilă, cesiunile venitului pe un timp mai lung de două ani, urmează a fi transcrise, pentru a putea fi opozabile celor cari au drepturi asupra imobilului iar cesiunile transcrise posterior transcrierii urmăririi, sunt nule de drept, pentru motivul că, dacă debitorul nu poate primi arenzile, nu le poate nici cesiona.

Astfel, o cesiune de venituri, care trece peste două ani, și nu e transcrisă, este lipsită cu totul de efect, și nu poate fi opusă creditorului sechestrant până la concurența celor două ani, limita cesiunilor scutite de transcripțiune.

3. Conform art. 490 Pr. civ. veniturile imobilului urmărit, se impart între creditorii sechestranti sau intervenienți, principii ce rezultă și din art. 491 al. a de oare ce, dreptul de preferință se dobândește de creditorii ipotecari, numai prin urmărirea veniturilor.

Prin urmare, dacă numai unii din creditorii au validat definitiv sechestrul asupra veniturilor, iar alții n'au exercitat nici o urmărire, și nici n'au intervenit la urmărirea exercitată, veniturile sechestrate aparțin în întregime numai acelor creditorii sechestranti.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere contestațiile făcute de Moisă Sigler, Leon Leff și Maiorul Cristodulo Georgescu în calitate de procurator al soției sale Elena Georgescu, prin petițiile înreg. la No. 14479/905, 14489/905 și 14577/905 la tabloul de ordine, din 15 Septembrie 1905, făcut de judecătorul supleant al acestui tribunal, pentru distribuirea sumei de 4500 lei depusă de Luca Baroncea arendașul moșiei Gârbești, proprietatea d-lui Aristide Sarayanis, cu recipisa No. 3 din 1 Aprilie 1905, sumă rezultată din veniturile sus arătatei moșii, sechestrate de frații Ilie și Leon Climis; că sus numiții cer de a fi înscrși în tabloul de distribuție ca creditori ipotecari conform rangului lor, având ipotecile înscrise asupra moșiei Gârbești; că Aristide Sarayanis cesionându-le, prin actul autentificat de Tribunalul Vaslui la No. 118/905 și transmis la acest tribunal în ziua de 9 Aprilie 1905 sub No. 118/905, câșturile moșiei Gârbești pe timp de 6 ani, cu începere de la 23 Aprilie 1905, suma prevăzută în tabloul de distribuție le aparțin în mod exclusiv;

Având în vedere că frații Ilie și Leon Climis, prin înregistrată la No. 4110 din 9 Martie 1905, în baza ipotecare autentificată de Tribunalul Vaslui la No. 2549/97 și înscrși la Tribunalul Vaslui din 29 Decembrie 1897 asupra moșiei Gârberut sechestrarea veniturilor și arenzilor moșiei Gârbești, pentru achitarea sumei de 4000 lei precum și a procentelor de 10% pe an cu începere de la 1897, sumă datorite de Aristide Sarayanis în baza obligației ipotecare de mai sus;

Că acest tribunal, prin jurnalul No. 1288 din 9 Martie 1905, a dispus sechestrarea veniturilor și arenzilor moșiei Gârbești proprietatea lui Aristide Sarayanis până la concurența sumei de 4000 lei capital cu procente de 10% pe an, cu începere de la 15 Iulie 1898 și până la achitare; că ordinul de sechestrare s'a transcris la 9 Martie 1905 sub No. 4; că tribunalul prin sentința No. 141 din 5 Aprilie 1905 a validat acest sechestrare, sentința care rămânând definitivă, a fost investită cu titlul executor la No. 189/905;

Având în vedere că Leon Leff este creditor ipotecar a lui Aristide Sarayanis pentru suma de 35000 lei, în baza obligației ipotecare autentificată de Tribunalul Vaslui la No. 279 și înscrși la No. 163 din 14 Mai 1896; Elena Georgescu pentru suma de 50000 lei în baza obligației ipotecare autentificată de Tribunalul Iași și înscrși la Tribunalul Vaslui la No. 89, 27 Iunie 1896; Moisă Sigler pentru suma de 121500 lei, în baza obligațiilor ipotecare înscrise la No. 85/96 și 698/98;

Considerând că, după codul civil, proprietarul unui fond ipotecat poate percepe arenzele acestui fond care fac obiectul unei creanțe a lui personale și nu pot fi considerate ca accesoriile materiale ale imobilului; că creditorii ipotecari nu au asupra veniturilor drept de preferință; că acest drept îl dobîndesc prin urmărirea veniturilor imobilului în virtutea principiului înscrși în art. 490 al. 2 Pr. civ., după care «creditorii cu drept de preferință se vor plăti potrivit dreptului lor»; că veniturile urmărite sunt considerate ca imobilizate, conferind creditorilor urmăritori un drept real imobiliar care se conservă prin transcrierea efectuată conform art. 484 Pr. civ.; că de la data acestei transcrieri sunt nule de drept ori-ce închirierii sau arendări ce se vor face de datornic și ori-ce plăți de chirie sau de arenză se vor primi de dănsul în urma datei transcrierii;

Că, după cum rezultă din cele expuse mai sus, ordinul Tribunalului pentru sechestrarea veniturilor moșiei Gârbești s'a transcris anterior transcrierii cesiunii arenzilor acestei moșii, de către debitor contestatorilor; că nu poate fi opusă creditorului sechestrant care urmărește veniturile imobilului, prin transcrierea or-

scrie, pentru a putea fi oposabile celor cari au drepturi asupra bunului nemiscător; că, în cazul urmării veniturilor, cesiunile transcrise posterior transcrierii urmăririi sunt nule de drept; pentru motivul că dacă debitorul nu poate primi arenzile nu le poate nici cesiona; că o cesiune de venituri care trece peste doi ani, și ne transcrisă, este cu totul lipsită de efect și nu poate fi opusă creditorului sechestrant până la concurența celor doi ani, limita cesiunilor scutite de transcripțiune;

Considerând că, conform art. 490 Pr. civ., veniturile imobilului urmărit se împart între creditorii sechestrant și intervenienți; că acest principiu se deduce și din art. 491 § a; că aliniatul al doilea al art. 490 nu lasă nici o îndoială asupra acestui principiu; de oare-ce dreptul de preferință se dobîndește de creditorii ipotecari numai prin urmărirea veniturilor;

Că, după cum s'a arătat frații Ilie și Leon Climis au validat definitiv sechestrul asupra veniturilor moșiei Gârbești; că contestatorii n'au exercitat nici o urmărire asupra acestor venituri și nici n'au intervenit la urmărirea fraților Climis; că veniturile sechestrate aparțin în întregime creditorilor sechestrant; că prin urmare bine judecătorul comisar a atribuit în tabloul de distribuție contestat, suma de 4500 lei arenda moșiei Gârbești fraților Ilie și Leon Climis;

Că, contestațiile lui Moisă Sigler, Leon Leff și d-nei Elena Georgescu, urmează a fi respinse;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință, Tribunalul, respinge, etc.

(ss) D. Volanschi, I. Mihăilescu.

JUDECATORIA OCOLULUI TUTOVA

Audiența de la 5 Decembrie 1905

Cartea de judecată civilă No. 518

Termen de grație. — Art. 1101 cod civil și 126 Pr. civilă.—Dacă judecătorii pot acorda termene de grație numai pe cale de contestațiune la executare, sau și cu ocazia pronunțării hotărîrii asupra fondului pricinii.

Judecătorul poate, în principiu, conform art. 1101 cod civil, să acorde termene de grație debitorului de bună credință, luând în considerație pozițiunea lui.

Atât din termenii în care este conceput art. 126 din noul cod de procedură civilă, cât și din desbaterile parlamentare urmate cu ocazia votării acestui articol, rezultă în mod învederat că, legiuitorul a înțeles să permită judecătorului a acorda debitorului termen de grație pentru executarea hotărîrii, nu numai pe cale de contestațiune la executare, după cum părea să edicteze vechiul text, ce a dat loc la o mare controversă în această privință, dar chiar prin însuși dispozitivul hotărîrii ce desleagă fondul pricinii.

În ori-ce cas, termenul de grație nu poate fi acordat mai înainte de judecarea fondului, adică la începutul său în cursul procesului, în scop de a suspenda darea hotărîrii asupra fondului procesului, ci numai cu ocazia pronunțării hotărîrii asupra fondului său pe cale de contestațiune la executare.

Judecata,

Asupra acțiunii introduse de Gheorghe G. Vrabie, din Voinești, în calitate de reclamant, în contra lui Dumitru A. Scăntee, învățător din Pneuți, Ion Ureche agricultor, Iordache Gălățanu, Gh. Ibănescu, Constantin Ibrim, învățător și Petruche I. Gavăt, proprietar, toți domiciliați în comuna Lălești, prin care cere ca numiții pârțiți să fie obligați la plata sumei de 1450 lei în solidar datorită astfel: cinci sute lei, arvuna pentru o porțiune de pământ în întindere de cinci-sprezece fălci; patru sute cinci-zeci lei daune cauzate prin

civ., cesiunile de
ani se vor tran-

faptul că nu i s'a dat pământul; iar cinci sute lei să-i fie dați întru cât potrivit dispozițiilor art. 1298 C. civil arvuna trebuie să-i fie restituită îndoit;

Văzând că pîrîtul Petru I. Gavăt, recunoscând că s'a obligat a plăti suma de cinci sute lei, cere un termen de grație până la 5 Martie 1906;

Văzând că prin art. 1101 C. civ. se permite judecătorului a acorda asemenea termene, astfel ca ele «să oprească execuțiunea urmărilor». Că, din spiritul articolului ar reeși că legiuitorul s'a referit la contestațiunile, deci, în materie de urmărire, iar nu în curs de judecată să se acorde asemenea termene;

Văzând însă că art. 126 Pr. civ. zice că termenele de grație când sunt permise să se acorde chiar prin hotărârea care a dezlegat pricina; că deci, modificându-se la 1900 acest text, s'a înțeles a se curma cu dubiul dacă numai la o contestațiune sau și la un litigiu în curs, prin pronunțarea hotărârei se poate acorda termen de grație. Apoi, însuși autorul legii modificatoare, întreat fiind dacă cuvintele «care va dezlega pricina» se aplică și la fondul afacerii, și la executarea hotărârei, a răspuns «la amîndouë»;

Avînd în vedere că dacă doctrina franceză și belgiană e contra acestei păreri, e pentru că art. 122 Pr. civilă (corespunzător articolului 126 Pr. civ. rom.) e categoric. «*Dans les cas ou les tribunaux peuvent accorder des delais pour l'exécution de leurs jugement, ils le feront par le jugement même, qui statuera sur la contestation et qui enoncera les motifs du delai*»;

Considerând că motivul legiuitorului care a creat termenul de grație, a fost răsplătirea bunei credințe a debitorului constrâns momentan și care nu-și poate plăti suma ce datorește; că, însă e mai complexă, mai neștirbită această bună credință, când mărturisirea datoriei se face de la începutul procesului, de cât când ea e făcută atunci când nu se poate face altfel;

Că pîrîtul nu e în nici una din prevederile art. 128 Pr. civ.;

Văzând dispozițiunile art. 1101, 1169 C. civ., 126, 128 Pr. civ.;

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea lui Gh. G. Vrabie din com. Voinești și obligă pe Petru I. Gavăt proprietarul moșiei Lălești să-i plătească lui Gh. G. Vrabie la 5 Martie 1906 suma de cinci sute lei, etc. p. judecător (s) Petru A. Pogonatu.

Grefier (s) P. Greceanu

Observație.—Veți asupra chestiunei judecate prin cartea de judecată a judecăt. Ocol. Tutova, ce publicăm astăzi, D. Alexandresco, t. VI, p. 504, 505, text și nota 1. (N. R.)

Curtea de casație din Franța, 27 Iulie 1904

Acțiune pauliană.—Creditor ipotecar.—Adjudecarea imobilului ipotecat. — Admisibilitate. — Art. 1167 C. fr. (975 C. rom.).

Un creditor ipotecar este, în această calitate, admis a ataca, în baza art. 975 din codul civil, ca făcută în fraudă drepturilor sale, o convenție posterioară titlului său, prin care debitorul său a închiriat unui terțiu, cu făgăduința de a-i vinde, imobilul ipotecat. Și această soluție este admisibilă chiar atunci când acest creditor a devenit adjudecatarul imobilului care a făcut obiectul închirierii, faptul de a fi devenit adjudecatarul a-

cestui imobil neimplicând prin el însuși o renunțare la exercițiul acestui drept.

(Din *Revue du Notariat*, anul 1905, p. 594, No. 12881).

Observație. — Acțiunea pauliană aparținînd fără nici-o deosebire, tuturor creditorilor în genere, poate fi exercitată nu numai de un creditor chirografar, dar și de un creditor privilegiat amanetar sau ipotecar, dacă bunurile care serv drept asigurare acestor creditori, ar fi insuficiente altfel ei n'ar avea nici-un interes. V Alexandresco, t. V, p. 241, text și nota 1 autoritățile citate acolo. Faptul că creditorul ar fi devenit adjudecatarul imobilului și împiedică exercițiul acțiunii pauliane, adjudecarea asupra lui nu implică o renunțare la exercițiul acestei acțiuni.

Trib. civil din Gand, 15 Decembre

Acțiune pauliană.—Creditorii posteriori a dulos.—Art. 975 C. civ.

De și, în principiu, creditorii posteriori actului fraudulos nu pot să exercite acțiunea pauliană, totuși ei au exercițiul acestei acțiuni, de câte-ori se constată că fraudă a fost îndreptată contra lor, și a fost întrebuițată de debitor în vederea creditorilor săi viitori.

(Din *La Flandre judiciaire*).

Observație. — Doctrina și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. Veți D. Alexandresco, t. V, pag. 242, 243 și autoritățile citate acolo. Numai acțiunea în simulație poate fi exercitată de creditorii posteriori actului. Veți de același autor, același volum, p. 271, 272. (N. R.)

Bibliografii

A apărut, în Editura «Curierului Judiciar», Ediția II **Noul Cod de Procedură civilă**, adnotat de d-l Ioan P. Sinescu, Consilier la Curtea de apel Craiova, coprinzând: Modificările până în prezent, cu Desbaterile parlamentare și cu toată jurisprudența Curților și Tribunalurilor de la 1870, până în Iunie 1905, și se află de vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar», Calea Rahovei 5, București, unde este depositul general.

Prețul 4 lei exemplarul broșat, și 5 lei legat elegant în pînză și 6 lei în piele.

Se expediază la orî-ce cerere, contra valoare: mandat sau ramburs.

* * *

Bugăm stăruitor pe abonații rămași în întîrziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul mamei investite cu stampila, *Curierului Judiciar*.

